

คำพิพากษาศาลฎีกาที่ 4687/2566

พนักงานอัยการจังหวัดชัยนาท โจทก์ นางสาว ธ. โดยนาย ธ. ผู้แทนเฉพาะคดีผู้ร้อง นาย ธ. จำเลย

กฎหมายที่เกี่ยวข้อง ป.วิ.อ. มาตรา 218, ป.วิ.อ. มาตรา 44/1, ป.พ.พ. มาตรา 1562, ป.วิ.อ. มาตรา 195, ป.วิ.พ. มาตรา 167, ป.วิ.อ. มาตรา 40, ป.อ. มาตรา 91, ป.อ. มาตรา 276, ป.อ. มาตรา 277, ป.อ. มาตรา 285, ป.อ. มาตรา 295, ป.วิ.อ. มาตรา 227, ป.พ.พ. มาตรา 28

ย่อ / หลักกฎหมาย

สำหรับความผิดฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 4 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โดยยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหาข้อเท็จจริงตาม ป.วิ.อ. มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่จำเลยฎีกาเป็นทำนองว่าไม่มีเจตนาทำร้ายผู้ร้อง เป็นการโต้แย้งดุลพินิจการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ภาค 1 อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว การที่ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยในปัญหาข้อนี้มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้

คำพิพากษา

ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนตาม ป.วิ.อ. มาตรา 44/1 โดยศาลตั้งให้ ธ. เป็นผู้แทนเฉพาะคดี เมื่อจำเลยเป็นบุพการีของผู้ร้องและมาตรา 44/1 วรรคสอง บัญญัติให้ถือว่าคำร้องดังกล่าวเป็นคำฟ้องตามบทบัญญัติแห่ง ป.วิ.พ. และผู้เสียหายอยู่ในฐานะโจทก์ในคดีส่วนแพ่งนั้น ดังนั้น การยื่นคำร้องของผู้ร้องในคดีนี้จึงเป็นคดีอุทลุม ต้องห้ามตาม ป.พ.พ. มาตรา 1562 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำร้องของผู้ร้อง และศาลล่างทั้งสองพิพากษาในคดีส่วนแพ่งให้จำเลยชำระเงินพร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ร้อง จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความโดยกชั้นในชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเอง และแก้ไขให้ถูกต้องได้ตาม ป.วิ.อ. มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 คดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาเป็นหน้าที่ของศาลจะต้องสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมไว้ในคำพิพากษา ตาม ป.วิ.พ. มาตรา 167 ประกอบ ป.วิ.อ. มาตรา 40 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มีได้สั่งในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง โจทก์ฟ้องขอให้ลงโทษจำเลยตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91, 276, 277, 285, 295 จำเลยให้การปฏิเสธ ระหว่างพิจารณา นาย ธ. ยื่นคำร้องขอให้ตั้งตนเองเป็นผู้แทนเฉพาะคดีของนางสาว ธ. ผู้เสียหาย ศาลชั้นต้นอนุญาต และผู้เสียหายโดยผู้แทนเฉพาะคดียื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน 230,383 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี ของต้นเงิน 150,000 บาท นับถัดจากวันฟ้องเป็นต้นไปจนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง จำเลยให้การในคดีส่วนแพ่งขอให้ยกคำร้อง ศาลชั้นต้นพิพากษาว่า จำเลยมีความผิดตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 (ที่ถูก มาตรา 276 วรรคหนึ่ง) ประกอบมาตรา 285, 277 วรรคสาม (เดิม) (ที่ถูก เดิมปี 2550 และปี 2558) ประกอบมาตรา 285 (เดิม), 295 การกระทำของจำเลยเป็นความผิดหลายกรรมต่างกัน ให้ลงโทษทุกกรรมเป็นกระทงความผิดไปตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 ฐานกระทำชำเราผู้สืบสันดานซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปี ให้จำคุกกระทงละ 16 ปี รวม 3 กระทง (ที่ถูก เป็นจำคุก 48 ปี) ฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้าย จำคุกกระทง

ละ 8 ปี รวม 2 กระทง (ที่ถูก เป็นจำคุก 16 ปี) ฐานทำร้ายร่างกายผู้อื่นจนเป็นเหตุให้ได้รับอันตราย แก่กาย จำคุก 4 เดือน (ที่ถูก รวมจำคุก 64 ปี 4 เดือน) เมื่อรวมโทษทุกกระทงแล้วคงลงโทษจำคุก จำเลย 50 ปี ตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 91 (3) กับให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนให้แก่ ผู้ร้อง 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 1 ธันวาคม 2556 เป็นต้นไป จนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 และอัตราร้อยละ 5 ต่อปี ตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 เป็นต้นไป จนกว่าจะชำระเสร็จแก่ผู้ร้อง อัตราดอกเบี้ยตั้งแต่วันที่ 11 เมษายน 2564 นั้น ถ้ากระทรวงการคลัง ปรับเปลี่ยนอัตราโดยตราเป็นพระราชกฤษฎีกาเมื่อใด ก็ให้ปรับเปลี่ยนไปตามนั้น แต่ทั้งนี้ต้องไม่ เกินร้อยละ 7.5 ต่อปี ตามคำขอ ค่าฤชาธรรมเนียมในคดีส่วนแพ่งให้เป็นพับ จำเลยอุทธรณ์ ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษาแก้เป็นว่า ให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนแก่ผู้ร้อง 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยอัตราร้อยละ 7.5 ต่อปี นับแต่วันที่ 6 ธันวาคม 2556 เป็นต้นไปจนถึงวันที่ 10 เมษายน 2564 นอกจากที่แก้ให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลชั้นต้น จำเลยฎีกา ศาลฎีกาวินิจฉัยว่า ข้อเท็จจริงซึ่งโจทก์และจำเลยไม่ได้แย้งกันในชั้นฎีการับฟังเป็นที่ยุติได้ว่า ผู้ร้องเป็นบุตรของจำเลย และนางสาว ท. ซึ่งจดทะเบียนสมรสกัน ผู้ร้องเกิดเมื่อวันที่ 29 มิถุนายน 2546 ผู้ร้องมีความ บกพร่องทางสติปัญญาซึ่งเป็นความพิการประเภทที่ 5 หมายความว่า มีระดับไอคิวต่ำกว่า 70 แต่ผู้ ร้องยังสามารถใช้ชีวิตได้ตามปกติ อ่านและเขียนหนังสือได้ ส่วนการพูดคุยต้องกระทำช้า ๆ โดย อาจต้องใช้คำถามซ้ำในบางครั้ง ทั้งนี้ จากลักษณะการเบิกความของผู้ร้อง ผู้ร้องเข้าใจและสามารถ ตอบคำถามในลักษณะที่ซับซ้อนรวมทั้งยังแสดงความรู้สึกรักใคร่ได้ไม่ต่างกับคนปกติทั่วไป เดิมผู้ ร้องพักอาศัยอยู่กับจำเลย นางสาว ท. และเด็กชาย ป. น้องชายร่วมบิดามารดาของผู้ร้องที่บ้านเช่า ไม่มีเลขที่ ต่อมาปลายปี 2556 นางสาว ท. ทิ้งร้างจำเลยไปอยู่ที่อื่นปล่อยให้ผู้ร้องและเด็กชาย ป. อยู่กับจำเลยที่บ้านเช่าหลังดังกล่าว หลังจากนั้นประมาณ 3 เดือน จำเลยคบหาและอยู่กินฉันสามี ภริยากับนางสาว ส. โดยพามาอยู่ร่วมกันที่บ้านเช่าหลังนี้ ต่อมาเดือนตุลาคม 2558 จำเลยพา ครอบครัวย้ายไปอยู่กับนาย ธ. บิดาของจำเลย ผู้ร้องและเด็กชาย ป. จะนอนรวมกับนาย ธ. ห้องหนึ่ง ส่วนจำเลยจะนอนกับนางสาว ส. และบุตรอีก 2 คน ที่เกิดกับนางสาว ส. อีกห้องหนึ่ง เมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 ขณะผู้ร้องศึกษาอยู่ที่โรงเรียน ค. นางสาว อ. ครูโรงเรียนดังกล่าวได้ไป แจ้งความกล่าวโทษต่อพนักงานสอบสวน สถานีตำรวจภูธรสระบุรี กล่าวหาจำเลยว่า ช่มชู้กระทำความผิดและทำร้ายร่างกายผู้ร้อง พนักงานสอบสวนส่งตัวผู้ร้องไปตรวจร่างกายที่ โรงพยาบาลสระบุรี พบบาดแผลฟกช้ำที่หัวไหล่ซ้าย ต้นแขนซ้ายและต้นขาซ้าย ส่วนอวัยวะเพศ ภายนอกบวมแดง พบรอยฉีกขาดของเยื่อพรหมจารีเป็นรอยฉีกขาดเก่าในตำแหน่ง 6 นาฬิกา และ รอยฉีกขาดใหม่ในตำแหน่ง 4 นาฬิกา การตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบคราบอสุจิในสิ่งที่ส่งตรวจ ซึ่งแพทย์ลงความเห็นว่าเป็นหลักฐานการร่วมประเวณี จากนั้นได้มีการแยกผู้ร้องไปดูแลที่บ้านพัก เด็กและครอบครัวจังหวัดชัยนาท ปัจจุบันนางสาว ท. รับตัวผู้ร้องไปเลี้ยงดู สำหรับความผิดฐาน ทำร้ายร่างกายผู้อื่น ศาลชั้นต้นพิพากษาลงโทษจำคุกจำเลย 4 เดือน ศาลอุทธรณ์ภาค 1 พิพากษายืน โดยยังคงลงโทษจำคุกจำเลยไม่เกินห้าปี จึงต้องห้ามมิให้คู่ความฎีกาในปัญหา ข้อเท็จจริงตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 218 วรรคหนึ่ง การที่จำเลยฎีกา เป็นทำนองว่าไม่มีเจตนาทำร้ายผู้ร้อง หากแต่ตีผู้ร้องเพื่อเป็นการทำโทษและอบรมสั่งสอนผู้ร้องให้ รับผิดชอบต่อหน้าที่และมีวินัย เป็นการโต้แย้งดุลพินิจการรับฟังพยานหลักฐานของศาลอุทธรณ์ ภาค 1 อันเป็นปัญหาข้อเท็จจริง ต้องห้ามมิให้ฎีกาตามบทบัญญัติแห่งกฎหมายดังกล่าว การที่ ศาลชั้นต้นสั่งรับฎีกาของจำเลยในปัญหานี้มาเป็นการไม่ชอบ ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ คดีคง

มีปัญหาต้องวินิจฉัยตามฎีกาของจำเลยว่า จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องรวม 5 ครั้ง ตามคำพิพากษาศาลล่างทั้งสองหรือไม่ โจทก์มีผู้ร้องมาเป็นพยานเบิกความว่า ในครั้งแรก เมื่อวันที่ 6 ธันวาคม 2556 ขณะนั้นผู้ร้องมีอายุ 10 ปีเศษ เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาปีที่ 4 ช่วงเช้าจำเลยและนางสาว ท. ไปส่งผู้ร้องที่โรงเรียน แต่เมื่อโรงเรียนเลิก มีจำเลยเพียงคนเดียวที่มาจับผู้ร้อง เมื่อกลับถึงบ้านไม่พบนางสาว ท. จำเลยพาผู้ร้องออกตามหาแต่ก็ไม่พบ เมื่อกลับมาที่บ้าน จำเลยใช้มีดกรีดที่แขนของจำเลย แล้วจำเลยให้ผู้ร้องสวมชุดนอนบาง ๆ เมื่อเข้านอน จำเลยล่วงเกินผู้ร้องโดยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องแล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ จำเลยพูดขู่ว่าหากนำเรื่องไปเล่าให้ใครฟังจะฆ่าผู้ร้อง ครั้งที่สอง เมื่อผู้ร้องย้ายมาอยู่บ้านนาย ธ. แล้ว ราวปลายเดือนตุลาคม 2558 หลังออกพรรษาได้ 2 ถึง 3 วัน ซึ่งโรงเรียนปิดภาคเรียน ในช่วงเช้าผู้ร้องอยู่กับจำเลยตามลำพังที่บ้านเนื่องจากนาย ธ. ออกไปทำนา ส่วนนางสาว ส. พาน้อง ๆ ของผู้ร้องออกไปซื้อกับข้าว จำเลยเรียกผู้ร้องให้เข้าไปนอนดูขาให้ภายในห้องนอนของจำเลย แล้วจำเลยข่มขืนผู้ร้องโดยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องชักเข้าชักออกหลายครั้งจนสำเร็จความใคร่ ครั้งที่สาม ประมาณกลางเดือนพฤษภาคม 2559 ขณะนั้นผู้ร้องอายุ 12 ปีเศษ ในช่วงกลางคืนผู้ร้องไปซักผ้าอยู่ที่หลังบ้าน ส่วนคนอื่น ๆ ต่างเข้านอนในห้องของตน จำเลยเดินเข้ามาหาจะข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องอีก ผู้ร้องเดินหนี แต่จำเลยดึงตัวผู้ร้องไว้และใช้กำลังบังคับถอดเสื้อผ้าผู้ร้อง จากนั้นจำเลยนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องแล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ ครั้งที่สี่ เมื่อวันที่ 21 ตุลาคม 2563 ขณะนั้นผู้ร้องมีอายุ 17 ปี นางสาว ส. บอกให้ผู้ร้องหยุดเรียนแล้วให้ไปช่วยจำเลยและนางสาว ส. ทำงานล้างเครื่องปรับอากาศที่รีสอร์ทแห่งหนึ่ง ที่ห้องพักหมายเลข 1 ระหว่างทำงานจำเลยให้นางสาว ส. ไปซื้อน้ำยาเพื่อมาเติมเครื่องปรับอากาศ ระหว่างนั้นผู้ร้องเดินออกมาจากห้องน้ำบอกจำเลยว่าล้างชิ้นส่วนของเครื่องปรับอากาศเสร็จแล้ว จำเลยเข้ามาข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องขณะผู้ร้องอยู่ตรงประตูห้องพักด้วยการนำอวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องในท่ายืน แล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ ครั้งที่ห้า ในช่วงบ่ายของวันเดียวกันเมื่อทำงานเสร็จและกลับมาที่บ้านแล้ว ขณะที่จำเลยอยู่ตามลำพังกับผู้ร้องสองคนโดยจำไม่ได้ว่าคนอื่น ๆ ออกไปที่ไหน จำเลยเรียกผู้ร้องให้ไปรับประทานอาหารภายในห้องนอนของจำเลย เมื่อรับประทานอาหารเสร็จและนำจานไปเก็บแล้ว จำเลยเรียกผู้ร้องไปนอนให้จำเลยภายในห้องนอน แล้วจำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องโดยใช้อวัยวะเพศของจำเลยสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้อง และชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ ทุกครั้งที่จำเลยกระทำชำเราผู้ร้อง จำเลยมิได้สวมถุงยางอนามัย แต่ผู้ร้องมิได้สังเกตว่าขณะสำเร็จความใคร่จำเลยหลั่งน้ำอสุจิภายในหรือภายนอกช่องคลอดของผู้ร้อง และหลังจากถูกข่มขืนกระทำชำเราแล้ว ผู้ร้องจะอาบน้ำและล้างทำความสะอาดอวัยวะเพศโดยใช้สบู่ฟอกบริเวณด้านนอกและใช้น้ำสวดเข้าไปทำความสะอาดภายในช่องคลอดด้วย วันรุ่งขึ้นหลังจากเกิดเหตุครั้งสุดท้าย ผู้ร้องไปโรงเรียนตามปกติ ขณะนั้นผู้ร้องเรียนอยู่ที่โรงเรียน ค. ผู้ร้องพบกับนางสาว อ. ครูที่โรงเรียนซึ่งนอกจากจะสอบถามผู้ร้องเรื่องที่ผู้ร้องขาดเรียนแล้ว นางสาว อ. ยังสังเกตเห็นรอยฟกช้ำตามแขนและขาของผู้ร้องด้วย เมื่อถูกถามถึงบาดแผล ผู้ร้องเล่าให้ฟังว่าถูกจำเลยตีเนื่องจากทำฝาเครื่องซักผ้าแตก เมื่อนางสาว อ. ถามอีกว่าจำเลยทำอะไรผู้ร้องมากกว่านั้นหรือไม่ ผู้ร้องจึงเล่าเรื่องที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องให้นางสาว อ. ฟัง เห็นว่า ในขณะเกิดเหตุครั้งสุดท้าย ผู้ร้องมีอายุ 17 ปีเศษ อยู่ในวัยเริ่มเป็นสาวเต็มตัวแล้วย่อมรู้สึกได้ว่าการถูกล่วงละเมิดทางเพศถึงขั้นข่มขืนกระทำชำเราเป็นเรื่องที่น่าอับอาย ทำให้ตนเองต้องเสื่อมเสียชื่อเสียงและ

มีผลทิ่มตีดัว โดยเฉพาอย่างยิ่งการถูกระทำจากผู้เป็นพ่อของตัวเองอันเป็นการสร้างความเสื่อมเสียให้แก่วงศ์ตระกูล อีกทั้งยังเป็นที่ยินนิทาของชาวบ้านในละแวกนั้นด้วย ฉะนั้นหากผู้ร้องมิได้ถูกจำเลยล่วงเกินดังที่เบิกความยืนยัน ก็ไม่น่าเชื่อว่าผู้ร้องจะกล่าวอ้างถึงเรื่องที่จะเป็นการประจานตนเองต่อสังคมเช่นนั้น ซึ่งขณะนั้นผู้ร้องเรียนหนังสืออยู่ชั้นมัธยม เรื่องดังกล่าวจะก่อให้เกิดปมด้อยแก่ผู้ร้องและเป็นเหตุให้เพื่อนนักเรียนนำไปล้อเลียนอีก ประกอบกับเมื่อพิจารณาถึงวันและเวลาเกิดเหตุกระทำความผิดทั้งสามครั้งแรกในช่วงวัยเด็กซึ่งผู้ร้องมีอายุ 10 ปีเศษ ถึง 12 ปีเศษ ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึง 1.3 ผู้ร้องอาศัยเหตุการณ์แวดล้อมมาเป็นจุดเชื่อมโยงในการจดจำ กล่าวคือ ในการกระทำความผิดครั้งแรกวันที่ 6 ธันวาคม 2556 เป็นวันที่นางสาว ท. มารดาผู้ร้องหนีออกจากบ้านเป็นเหตุให้จำเลยใช้มีดกรีดแขนตนเอง ซึ่งจำเลยก็เบิกความยอมรับข้อเท็จจริงในเรื่องนี้ ครั้งที่สองเกิดขึ้นในช่วงปิดภาคเรียนเดือนตุลาคม 2558 หลังออกพรรษาแล้ว 2 ถึง 3 วัน ซึ่งผู้ร้องเพิ่งย้ายเข้าไปอยู่ที่บ้านของนาย ธ. จำเลยให้ผู้ร้องเข้าไปนวดขาให้ภายในห้อง และครั้งที่สามปรากฏตามที่ถูกผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาว่า เกิดขึ้นเมื่อผู้ร้องขึ้นชั้นมัธยมปีที่ 1 หลังจากเปิดภาคเรียนในวันที่ 16 พฤษภาคม 2559 ประมาณ 2 ถึง 3 วัน ซึ่งขณะนั้นผู้ร้องกำลังซักผ้าอยู่ที่หลังบ้าน เช่นนี้ จึงสนับสนุนคำเบิกความของผู้ร้องให้มีเหตุผลน่าเชื่อถือว่าได้มีเหตุการณ์ซึ่งผู้ร้องถูกล่วงละเมิดทางเพศเกิดขึ้นจริง อีกทั้งเรื่องราวในคดีนี้ถูกเปิดเผยขึ้นก็เพราะนางสาว อ. เห็นร่องรอยฟกช้ำตามเนื้อตัวร่างกายของผู้ร้องจึงสอบถามทำให้ได้ความว่าผู้ร้องถูกจำเลยตีทำร้าย นางสาว อ. จึงสอบถามอีกว่ามีอะไรนอกจากนี้อีกหรือไม่ ผู้ร้องจึงเล่าเรื่องที่ถูกล่วงละเมิดให้ฟัง อันเป็นเวลาที่ทันทันทีที่ผู้ร้องไม่น่าจะทันได้คิดปรุงแต่งเรื่องราวในทางเพศเช่นนี้เพื่อปรักปรำกล่าวหาจำเลยผู้เป็นพ่อ และโจทก์ก็มีนางสาว อ. มาเบิกความเป็นพยานสนับสนุนว่า ได้รับฟังคำบอกเล่าจากผู้ร้องมาเช่นนั้นจริงจึงได้นำความไปแจ้งต่อเจ้าพนักงานตำรวจ ส่วนที่ผู้ร้องเล่าให้นางสาว อ. ฟังว่าถูกจำเลยข่มขืนทุกวันตั้งแต่เรียนอยู่ชั้นประถมศึกษาและมัธยมต้น ขณะที่นาย ธ. พยานโจทก์อีกปากหนึ่งที่เบิกความว่า ผู้ร้องเล่าให้ฟังว่าเคยถูกจำเลยข่มขืนกระทำชำเราโดยจำเลยพาไปทางวัดนก และเล่าว่าถูกข่มขืนมาหลายครั้ง ภายในห้องน้ำบ่างหลังบ้านบ้าง และในห้องนอนจำเลยบ้าง โดยผู้ร้องได้นำข้อสถานที่เกิดเหตุให้พนักงานสอบสวนถ่ายรูปไว้โดยมีห้องน้ำภายในบ้านของนาย ธ. และทุ่งนารวมอยู่ด้วย ก็ไม่ถึงขนาดขัดแย้งกับคำเบิกความของผู้ร้องในคดีนี้ซึ่งยืนยันการกระทำความผิดของจำเลยเพียง 5 ครั้ง และแม้จะไม่มีสถานที่เกิดเหตุเหล่านั้นดังที่จำเลยฎีกาโต้แย้งก็ตาม เพราะตามคำบอกเล่าของผู้ร้องดังกล่าว ผู้ร้องยืนยันว่าจำเลยล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องหลายครั้ง แต่เหตุที่โจทก์ฟ้องมาเพียง 5 ครั้ง เชื่อได้ว่าเป็นเพราะในการกระทำความผิดของจำเลยครั้งอื่น ๆ ผู้ร้องไม่สามารถจดจำวันและเวลาเกิดเหตุได้อย่างแน่ชัดเนื่องจากไม่มีเหตุการณ์แวดล้อมอื่นใดที่จะใช้นำมาเชื่อมโยงเท่านั้น จึงไม่นับเป็นข้อพิรุธ ประกอบกับได้ความตามคำเบิกความของนางสาว อ. ว่าผู้ร้องมีความบกพร่องทางด้านสติปัญญา การแสดงออกถึงความดีใจหรือเสียใจจะเป็นเพียงชั่วระยะเวลาสั้น ๆ เมื่อมีการพูดคุยเปลี่ยนเรื่อง อารมณ์ของผู้ร้องก็จะกลับเป็นปกติเหมือนเดิม ด้วยเหตุนี้การที่ในวันรุ่งขึ้นหลังจากเกิดเหตุแต่ละครั้งผู้ร้องไม่มีอาการเศร้าซึม แต่มีอารมณ์เป็นปกติตลอดเรื่อยมาจนถึงโรงเรียนทำให้นางสาว อ. ไม่สามารถสังเกตเห็นความผิดปกติใด ๆ ของผู้ร้องว่าถูกล่วงละเมิดทางเพศมา จึงหาข้อพิรุธดังข้อฎีกาของจำเลยอีกเช่นกัน นอกจากนั้นตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาซึ่งผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนถึงการกระทำความผิดในครั้งแรกว่า ภายหลังจากที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องแล้ว จำเลยพูดข่มขู่ให้ไปบอกใคร ผู้ร้องพูดกับจำเลยว่าเป็นลูกพ่อนะ ไม่ใช่ของเล่น ซึ่งแม้

จะมีความหมายเป็นนัยถึงหญิงสาวที่ถูกขายย่ำยีโดยไม่คิดจริงจัง ซึ่งไม่ควรเป็นคำพูดของเด็กวัย 10 ขวบเศษดังที่จำเลยฎีกาก็ตาม แต่เมื่อในขณะที่ให้การผู้ร้องเติบโตเป็นสาวในวัย 17 ปีเศษ จึงอาจมีความรู้สึกในทำนองนั้นเมื่อหวนคิดถึงสิ่งที่จำเลยล่วงละเมิดทางเพศตนเองจึงได้เสริมแต่งถ้อยคำเกินเลยจากความจริงไปบ้างอันเป็นการแสดงความรู้สึกซึ่งก็ถือเป็นเพียงพลความปลื้มย่อยสับเนื่องจากการที่มีการกระทำอันเป็นการล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องนั่นเอง ไม่ถึงขนาดที่จะทำให้หน้าหนักคำเบิกความผู้ร้องต้องเสื่อมเสียไป และแม้ขณะเกิดเหตุในครั้งแรกเป็นเวลากลางคืนจะมีเด็กชายป. พยานจำเลยนอนอยู่ด้วยดังที่จำเลยฎีกา แต่พยานจำเลยปากนี้ในขณะเวลานั้นมีอายุราว 5 ขวบ ทั้งพยานเบิกความด้วยว่าตนนอนหลับสนิท การที่พยานไม่เห็นเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นจึงมิใช่เรื่องที่ผิดปกติ ส่วนที่จำเลยฎีกาโต้เถียงว่า คืบนั้นนางสาว ท. ภริยาจำเลยหลบหนีออกจากบ้านเป็นเหตุให้จำเลยเสียใจถึงขนาดใช้มีดกรีดแขนตนเอง จำเลยย่อมไม่มีอารมณ์ทางเพศที่จะล่วงเกินผู้ร้องได้นั้น จำเลยมิได้นำสืบถึงข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นอ้างดังกล่าวแต่อย่างใด จึงเป็นฎีกาในข้อเท็จจริงที่ไม่ได้กล่าวมาแต่ศาลชั้นต้น ศาลฎีกาไม่รับวินิจฉัยให้ สำหรับการกระทำความผิดครั้งที่สอง ผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาว่า หลังจากที่จำเลยข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องภายในห้องนอนแล้ว เมื่อผู้ร้องออกจากห้องพักสักพักหนึ่งจึงพบกับนาย ธ. ผู้ร้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นาย ธ. ฟัง นาย ธ. พาผู้ร้องไปที่โรงพยาบาลชัยนาทเพื่อตรวจหุจากนั้นได้มีการฝังยาคุมกำเนิดให้ผู้ร้อง ซึ่งแม่นาย ธ. พยานโจทก์จะไม่ได้เบิกความรับรองข้อเท็จจริงในเรื่องดังกล่าวไว้โดยชัดเจนดังที่จำเลยฎีกา แต่นาย ธ. ก็เบิกความว่า ผู้ร้องเล่าให้ฟังว่าถูกจำเลยข่มขืนมาแล้วหลายครั้งซึ่งมีเหตุการณ์ที่เกิดขึ้นภายในห้องนอนของจำเลยด้วย จึงไม่นับเป็นข้อพิรุธ และเมื่อได้รับความจากนางสาว อ. ว่าผู้ร้องมีความบกพร่องทางการได้ยินที่หูข้างหนึ่งโดยแพทย์แนะนำให้ใช้เครื่องช่วยฟัง ฉะนั้น เรื่องที่ผู้ร้องให้การว่านาย ธ. พาผู้ร้องไปตรวจหุที่โรงพยาบาลนั้นจึงไม่มีข้อน่าสงสัยใด ๆ ส่วนเรื่องที่ผู้ร้องอ้างว่ามีการฝังยาคุมกำเนิดให้แก่ผู้ร้องด้วยนั้น ข้อนี้แม่นาย ธ. มิได้เบิกความถึงเลย แต่จำเลยสามารถถามค้านพยานโจทก์ปากนาย ธ. เพื่อให้เบิกความเกี่ยวกับเรื่องนี้ได้ นอกจากนี้จำเลยยังมีสิทธินำพยานหลักฐานมาสืบเพื่อให้ได้ความจริง แต่จำเลยมิได้กระทำ อีกทั้งการที่จำเลยกล่าวอ้างในฎีกาว่า โรงพยาบาลจะฝังยาคุมกำเนิดให้แก่ผู้ร้อง โรงพยาบาลจะต้องแจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจนั้น ในชั้นพิจารณาจำเลยมิได้นำสืบถึงข้อเท็จจริงที่ยกขึ้นอ้างนี้แต่อย่างใด จึงไม่อาจรับฟังได้ดังที่จำเลยกล่าวอ้าง ดังนั้น การที่โรงพยาบาลมิได้แจ้งเหตุต่อเจ้าพนักงานตำรวจจึงไม่ทำให้น้ำหนักของพยานหลักฐานโจทก์ลดน้อยลงแต่อย่างใด นอกจากนั้น การที่นาย ธ. ซึ่งทราบจากผู้ร้องถึงเรื่องที่ถูกล่วงละเมิดทางเพศ แต่ไม่แจ้งความดำเนินคดีแก่จำเลยเพื่อเป็นการปกป้องผู้ร้องก็หาใช่เรื่องผิดวิสัยของวิญญูชนทั่วไปดังที่จำเลยฎีกาต่อสู้ เพราะผู้กระทำความผิดคือจำเลยเป็นบุตรของนาย ธ. ซึ่งเป็นบุคคลในครอบครัวเดียวกัน แม้นาย ธ. จะเจ็บปวดจากการกระทำความผิดของจำเลย แต่ก็เชื่อว่าผู้ที่เป็นพ่อคงไม่ต้องการให้บุตรชายของตนเองต้องได้รับโทษจำคุก ทั้งเรื่องที่เกิดขึ้นยังเสื่อมเสียถึงชื่อเสียงวงศ์ตระกูลอีกด้วย ส่วนการกระทำความผิดในครั้งที่สามซึ่งผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหาว่าเกิดขึ้นในขณะที่ผู้ร้องกำลังซักผ้าอยู่ที่หลังบ้านนั้น แม้ผู้ร้องจะให้การไว้ด้วยว่าขณะจำเลยสอดใส่อวัยวะเพศเข้ามาในอวัยวะเพศของผู้ร้องในขณะที่ผู้ร้องยืนฟังผนัง นาย ธ. เดินมาบริเวณดังกล่าวห่างจากผู้ร้องประมาณ 3 เมตร จำเลยเห็นจึงหยุดกระทำและห้ามมิให้ผู้ร้องไปบอกใคร จากนั้นผู้ร้องไปอาบน้ำและก่อนเข้านอนผู้ร้องเล่าเรื่องที่เกิดขึ้นให้นาย ธ. ฟัง นาย ธ. บอกว่าจำเลยไม่ใช่คนซึ่งเมื่อพิเคราะห์คำให้การของผู้ร้องดังกล่าวโดยตลอดแล้วเห็นได้ว่า นาย ธ. น่าจะไม่ทันเห็น

เหตุการณ์ขณะจำเลยกำลังล่องละเมิดผู้ร้อง ซึ่งสอดคล้องกับที่นาย ธ. เบิกความยืนยันว่าไม่เคยเห็นเหตุการณ์ในทำนองนี้ด้วยตนเองเลย กรณีน่าจะเป็นเรื่องที่จำเลยรู้ตัวก่อนว่านาย ธ. กำลังเดินมาทางหลังบ้านจึงได้หยุดกระทำมากกว่า ฉะนั้น การที่ในชั้นพิจารณาผู้ร้องมิได้เบิกความว่านาย ธ. เห็นเหตุการณ์สำหรับการกระทำความผิดของจำเลยในครั้งนี้จึงหาได้ขัดแย้งแตกต่างกันกับที่เคยให้การในชั้นสอบสวนตามที่จำเลยฎีกาโต้แย้งไม่ และโดยที่ขณะเกิดเหตุสามครั้งแรก เด็กชาย ป. มีอายุระหว่าง 5 ถึง 8 ขวบ ย่อมมิใช่ผู้ที่ผู้ร้องจะพึงพาอาศัยหรือปรับทุกข์ในเรื่องที่จำเลยล่องเกินทางเพศต่อผู้ร้องได้ ขณะเดียวกับที่ผู้ร้องมีนาย ธ. เป็นที่พึ่งพาอยู่แล้ว การที่ผู้ร้องเล่าเรื่องดังกล่าวให้นาย ธ. ฟังแต่เพียงผู้เดียว มิได้เล่าให้เด็กชาย ป. ฟังด้วย คงมิแต่การปรับทุกข์กับเด็กชาย ป. เพียงเรื่องที่ถูกจำเลยตีทำโทษเท่านั้นดังที่จำเลยฎีกา จึงไม่นับเป็นข้อพิรุธใด ๆ และที่จำเลยฎีกาว่าในช่วงเกิดเหตุสองครั้งแรก ผู้ร้องมีอายุ 10 ปีเศษ ถึง 12 ปีเศษ อวัยวะเพศยังมีขนาดเล็ก ไม่สมบูรณ์เต็มที่ การถูกอวัยวะเพศของจำเลยซึ่งเป็นผู้ใหญ่สอดใส่เข้าไปแล้วชักเข้าชักออกจนสำเร็จความใคร่ อวัยวะเพศของผู้ร้องย่อมต้องฉีกขาดและมีเลือดไหล แต่ผู้ร้องกลับเบิกความตอบคำถามค้านของทนายจำเลยว่าได้ล่องละเมิดทางเพศผู้ร้องในขณะที่ผู้ร้องยังเป็นเด็กรวมสามครั้งให้รับฟังได้โดยสนิทใจ ข้อเท็จจริงตามพยานหลักฐานโจทก์ดังที่ได้นำสืบมารับฟังมันคงว่า จำเลยกระทำชำเราผู้ร้องซึ่งเป็นเด็กอายุยังไม่เกินสิบสามปีและเป็นผู้สืบสันดานของจำเลย ตามฟ้องข้อ 1.1 ถึง 1.3 รวม 3 กระทง ตามที่ศาลล่างทั้งสองได้พิพากษาลงโทษจำเลยมาซึ่งศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในส่วนข้อหาความผิดดังกล่าวฟังไม่ขึ้น สำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่สี่ตามฟ้องข้อ 1.5 นั้น ผู้ร้องให้การในชั้นสอบสวนตามบันทึกคำให้การของผู้กล่าวหายืนยันว่า ในวันที่ผู้ร้องต้องหยุดเรียนไปช่วยจำเลยและนางสาว ส. ล้างเครื่องปรับอากาศที่รีสอร์ท ก. ห้องพักหมายเลข 1 จำเลยใช้ให้นางสาว ส. ออกไปซื้อน้ำยาเพื่อนำมาเติมเครื่องปรับอากาศ ระหว่างนั้นผู้ร้องนำชิ้นส่วนเครื่องปรับอากาศไปล้างในห้องน้ำภายในห้องพัก เมื่อล้างเสร็จและเดินออกมาจากห้องน้ำ จำเลยผลักผู้ร้องลงนอนบนเตียงแล้วถอดกางเกงผู้ร้อง ผู้ร้องขัดขึ้นแต่จำเลยทำท่าจะต่อผู้ร้อง ผู้ร้องกลัว จากนั้นจำเลยถอดกางเกงและนำอวัยวะเพศของตนสอดใส่เข้าไปในอวัยวะเพศของผู้ร้องจนสำเร็จความใคร่ 1 ครั้ง แต่ในชั้นพิจารณาผู้ร้องกลับเบิกความว่า จำเลยเข้ามาข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องซึ่งยืนอยู่ตรงประตูห้องพักในท่ายืน ซึ่งนับได้ว่าขัดแย้งแตกต่างกันในข้อสาระสำคัญเป็นอย่างมากระหว่างการถูกกระทำชำเราในท่านอนบนเตียงนอนกับการถูกกระทำชำเราในท่ายืนตรงประตูห้องพักดังที่จำเลยฎีกาต่อสู้ เหตุครั้งนี้พึงจะเกิดขึ้นล่าสุดก่อนมีการแจ้งความกล่าวหาจำเลยเพียงวันเดียว ผู้ร้องซึ่งโตเป็นสาวแล้วจึงไม่น่าที่จะจดจำเหตุการณ์ผิดพลาดคลาดเคลื่อนไป ประกอบกับทั้งในชั้นสอบสวนและชั้นพิจารณา ผู้ร้องยืนยันว่าเหตุเกิดที่

ห้องพักหมายเลข 1 และได้นำชีสสถานที่เกิดเหตุไว้ตามภาพถ่ายประกอบคดีอาญา แต่กลับยังมีปรากฏอีกว่าผู้ร้องได้ชี้ห้องพักหมายเลข 7 ของรีสอร์ทว่าเป็นสถานที่เกิดเหตุซึ่งผู้ร้องถูกกระทำชำเราด้วยตามภาพถ่ายประกอบคดีอาญา พยานหลักฐานโจทก์จึงเป็นพิรุธมีข้อเคลือบแคลงสงสัย ดังนี้ เมื่อจำเลยให้การปฏิเสธ กรณีจึงเห็นสมควรยกประโยชน์แห่งความสงสัยให้แก่จำเลยตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 227 วรรคสอง ที่ศาลล่างทั้งสองพิพากษาลงโทษจำเลยในความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้ายสำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่สี่ จึงไม่ต้องด้วยความเห็นของศาลฎีกา ฎีกาของจำเลยในความผิดข้อหานี้ฟังขึ้น ส่วนการกระทำความผิดในครั้งที่ห้า ตามฟ้องข้อ 1.6 นั้น แม้ตามผลตรวจชั้นสูตรบาดแผลของแพทย์เอกสารหมาย จ.1 จะระบุว่า ตรวจทางห้องปฏิบัติการไม่พบคราบอสุจิในสิ่งที่ส่งตรวจดังข้อฎีกาของจำเลยก็ตาม แต่แพทย์ก็ตรวจพบว่าอวัยวะเพศภายนอกของผู้ร้องบวมแดง และเมื่อตรวจภายในนอกจากจะพบรอยฉีกขาดเก่าของเยื่อพรหมจารีที่ตำแหน่ง 6 นาฬิกาแล้ว ยังตรวจพบรอยฉีกขาดใหม่ของเยื่อพรหมจารีที่ตำแหน่ง 4 นาฬิกา และแพทย์ได้ลงความเห็นพบว่าพบหลักฐานการร่วมประเวณี ซึ่งสอดคล้องกับคำเบิกความของผู้ร้องที่ยืนยันว่าจำเลยได้ข่มขืนกระทำชำเราผู้ร้องก่อนหน้าการตรวจร่างกายผู้ร้อง 1 วัน ลำพังแต่การไม่พบคราบอสุจิยังไม่หนักแน่นเพียงพอที่จะยืนยันได้ว่าจำเลยมิได้ล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้อง เพราะนอกจากผู้ร้องจะเบิกความว่า มิได้สังเกตว่าจำเลยหลั่งน้ำอสุจิภายในหรือภายนอกช่องคลอดของผู้ร้อง และหลังเกิดเหตุผู้ร้องชำระล้างทำความสะอาดอวัยวะเพศของตนแล้ว ดังนั้น การตรวจไม่พบคราบอสุจิจึงมิใช่เป็นข้อพิสูจน์ความบริสุทธิ์ของจำเลยว่ามีได้ล่วงละเมิดทางเพศผู้ร้องได้โดยเด็ดขาด ส่วนที่จำเลยฎีกาว่า เหตุที่ผู้ร้องอ้างว่าจำเลยข่มขืนกระทำชำเรา นั้น เพราะเมื่อประมาณเดือนตุลาคม 2563 ผู้ร้องถูกจำเลยใช้ท่อพีวีซีตีทำโทษ แต่จำเลยทำโทษแรงเกินไป อีกทั้งจำเลยคอยกีดกันมิให้ผู้ร้องติดต่อกับนางสาว ท. ผู้เป็นมารดา เป็นเหตุให้ผู้ร้องโกรธ เกลียดและต่อต้านจำเลย ไม่อยากอยู่กับจำเลย แต่ต้องการไปอยู่กับนางสาว ท. ซึ่งผู้ร้องให้ความรักมากกว่านั้น เมื่อพิเคราะห์ถึงเหตุที่จำเลยยกขึ้นอ้างดังกล่าวแล้วยังไม่ถึงขนาดที่จะทำให้ผู้ร้องมาสร้างเรื่องกล่าวหาจำเลยผู้เป็นพ่อด้วยเหตุการณ์ที่ไม่ควรเกิดขึ้นระหว่างผู้เป็นพ่อกับลูกซึ่งเป็นเรื่องที่สร้างความเสื่อมเสียให้แก่ครอบครัวและจะทำให้จำเลยต้องรับโทษทางอาญา ส่วนผู้ร้องก็ได้รับความเสียหายด้วยเช่นกัน นอกจากนี้จำเลยมิได้นำสืบให้เห็นว่าผู้ร้องเป็นผู้ที่มีนิสัยชอบพูดโกหก ประกอบกับตามเอกสารหมาย จ.1 ได้ความว่าในการตรวจร่างกายของผู้ร้องเมื่อวันที่ 22 ตุลาคม 2563 พบหลักฐานการร่วมประเวณี ข้อฎีกาของจำเลยจึงไม่มีน้ำหนักที่จะรับฟัง ที่ศาลล่างทั้งสองวินิจฉัยว่าจำเลยมีความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้ายสำหรับการกระทำความผิดในครั้งที่ห้า จึงชอบแล้ว ศาลฎีกาเห็นพ้องด้วย ฎีกาของจำเลยในความผิดข้อหานี้ฟังไม่ขึ้นเช่นกัน อนึ่ง คดีนี้ผู้ร้องยื่นคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทน โดยตั้งให้นาย ธ. เป็นผู้แทนเฉพาะคดี ซึ่งการยื่นคำร้องขอเป็นผู้แทนเฉพาะคดีของนาย ธ. เป็นการยื่นในนามของผู้ร้อง เมื่อข้อเท็จจริงรับฟังเป็นยุติว่า ผู้ร้องเป็นบุตรโดยชอบด้วยกฎหมายของจำเลย ดังนั้น จำเลยจึงเป็นบุพการีของผู้ร้องตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 28 วรรคหนึ่ง อีกทั้งการยื่นคำร้องขอให้จำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนในคดีนี้เป็นการยื่นตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 44/1 วรรคหนึ่ง ซึ่งวรรคสองของมาตรา 44/1 บัญญัติให้ถือว่าคำร้องดังกล่าวเป็นคำฟ้องตามบทบัญญัติแห่งประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่งและผู้เสียหายอยู่ในฐานะโจทก์ในคดีส่วนแพ่งนั้น ดังนั้น การยื่นคำร้องของผู้ร้องในคดีนี้จึงเป็นคดีอุทลุม ต้องห้าม

ตามประมวลกฎหมายแพ่งและพาณิชย์ มาตรา 1562 ที่ศาลชั้นต้นมีคำสั่งรับคำร้องของผู้ร้อง และศาลล่างทั้งสองพิพากษาในคดีส่วนแพ่งให้จำเลยชำระเงิน 150,000 บาท พร้อมดอกเบี้ยแก่ผู้ร้อง จึงเป็นการไม่ชอบ ปัญหานี้เป็นข้อกฎหมายที่เกี่ยวกับความสงบเรียบร้อย แม้ไม่มีคู่ความใดยกขึ้นในชั้นฎีกา ศาลฎีกาก็มีอำนาจหยิบยกขึ้นวินิจฉัยเองและแก้ไขให้ถูกต้องได้ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 195 วรรคสอง ประกอบมาตรา 225 และคดีแพ่งที่เกี่ยวข้องกับคดีอาญาเป็นหน้าที่ของศาลจะต้องสั่งเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมไว้ในคำพิพากษา ตามประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความแพ่ง มาตรา 167 ประกอบประมวลกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา มาตรา 40 การที่ศาลอุทธรณ์ภาค 1 มิได้สั่งในเรื่องค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์ จึงเป็นการไม่ชอบด้วยบทกฎหมายดังกล่าว ศาลฎีกาเห็นสมควรแก้ไขให้ถูกต้อง พิจารณาแก้เป็นว่า ให้ยกฟ้องโจทก์สำหรับความผิดฐานข่มขืนกระทำชำเราผู้สืบสันดานโดยใช้กำลังประทุษร้ายตามประมวลกฎหมายอาญา มาตรา 276 วรรคหนึ่ง ประกอบมาตรา 285 ตามฟ้องข้อ 1.5 และยกคำร้องขอให้บังคับจำเลยชดใช้ค่าสินไหมทดแทนของผู้ร้อง ค่าฤชาธรรมเนียมคดีส่วนแพ่งในชั้นอุทธรณ์และชั้นฎีกาให้เป็นพับ นอกจากนี้แก้ไขให้เป็นไปตามคำพิพากษาศาลอุทธรณ์ภาค 1

องค์คณะ

สุนทร ทรงฤกษ์ · รังสรรค์ โรจน์ชีวิน · อนันต์ คงบริรักษ์

ข้อความคำพิพากษาเป็นของศาลฎีกา · ที่มาของข้อมูล: thai-legal-corpus (CC-BY-4.0) ← deka.supremecourt.or.th · <https://www.thaideka.online/deka/4687/2566>